

مشکلات آموزش بالینی از دیدگاه دانشجویان پرستاری و مامایی دانشگاه علوم پزشکی هرمزگان

صدیقه عابدینی¹ سمیره عابدینی² دکتر تیمور آقاملایی³ علی جمعه‌زاده⁴ آزیتا کامجو⁴

¹ مربی گروه مامایی، ² مربی گروه پرستاری، ³ استادیار گروه آموزش بهداشت، ⁴ مربی، کارشناس ارشد فیزیک پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی هرمزگان

مجله پزشکی هرمزگان سال دوازدهم شماره چهارم زمستان 87 صفحات 249-253

چکیده

مقدمه: مشکلات مختلفی باعث کاهش کارآیی کارآموزی در عرصه می‌شود. شناسایی این مشکلات، اولین گام برای کاهش آنها به شمار می‌رود. هدف از انجام این مطالعه، تعیین مشکلات آموزش بالینی کارآموزی از دیدگاه دانشجویان پرستاری و مامایی دانشگاه علوم پزشکی هرمزگان بود.

روش کار: این مطالعه توصیفی- مقطعی بر روی تمامی 59 نفر از دانشجویان سال آخر کارشناسی مامایی و پرستاری انجام شد. ابزار گردآوری داده‌ها، پرسشنامه‌ای شامل سه بخش بود: بخش اول مشخصات فردی؛ بخش دوم، سؤالاتی در رابطه با مشکلات آموزش بالینی کارآموزی در عرصه که بر اساس مقیاس لیکرت تهیه شده بود و بخش سوم یک سؤال باز در رابطه با نظرات دانشجویان در زمینه مشکلات آموزش بالینی. جهت تجزیه و تحلیل داده‌ها از نرم‌افزار آماری *SPSS* استفاده شد.

نتایج: مهم‌ترین مشکلات آموزش بالینی از دیدگاه دانشجویان عبارت بود از کمبود امکانات رفاهی (71/2%)، کمبود فضای آموزشی مناسب جهت کارآموزی (39%)، عدم استفاده از وسایل کمک آموزشی در محیط بالینی (37/3%)، ناکافی بودن امکانات و تسهیلات مراکز آموزشی (35/6%) و کمبود مربیان باتجربه برای آموزش در محیط‌های آموزش بالینی (35/6%).

نتیجه‌گیری: پیشنهاد می‌شود از مربیان با تجربه در آموزش دانشجویان استفاده شود و امکانات و تجهیزات لازم در محیط‌های بالینی فراهم گردد.

کلیدواژه‌ها: آموزش بالینی - دانشجویان - پرستاری - مامایی

نویسنده مسئول:

صدیقه عابدینی

دانشکده بهداشت دانشگاه علوم

پزشکی هرمزگان

بندرعباس - ایران

تلفن: 09177614328

پست الکترونیکی:

Sabedini45@yahoo.com

دریافت مقاله: 86/5/29 اصلاح نهایی: 87/2/2 پذیرش مقاله: 87/3/29

مقدمه:

آموزش بالینی فرآیندی پویاست که طی آن دانشجویان به صورت تدریجی با حضور بر بالین بیمار تجربیاتی کسب می‌کنند و در تعامل با مربی و محیط، مفاهیم آموخته شده را در عمل به کار می‌گیرند (1). آموزش بالینی نیمی از زمان آموزشی دوران تحصیلی دانشجویان پرستاری و مامایی را تشکیل می‌دهد. در واقع می‌توان آموزش بالینی را مجموعه‌ای از فعالیت‌های تسهیل‌کننده یادگیری در محیط بالینی دانست که هدف

آن، ایجاد تغییرات قابل اندازه‌گیری در دانشجویان برای انجام مراقبت‌های بالینی است (2). آموزش بالینی فرصتی را برای دانشجویان فراهم می‌سازد تا دانش نظری را به مهارت‌های ذهنی، روانی و حرکتی متنوعی که برای مراقبت از بیمار ضروری است تبدیل نمایند (3). کسب مهارت‌های اساسی و به اصطلاح حرفه‌ای شدن در طب، به کیفیت و کمیت آموزش در محیط‌های بالینی بستگی دارد (4). از اینرو، دوره‌های کارآموزی بالینی در شکل‌دهی هویت حرفه‌ای دانشجویان اهمیت حیاتی دارد؛ به گونه‌ای که قلب